

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XII. De concessione peculii usualis; an licita Religioso post ejus
professionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT XII.

De concessione peculii usualis, a licita Religioso post eius professionem.

N. Peculium vocatur usualis, eò, quòd non nisi merum usum facti circa illud habeat particularis Religiosus. Est autem hic usus vel *actus transeuntis*; vg. pro certa itineratione, pro tractatione amicorum, &c. vel insuper *actus* aliquo modo *permanentis*, vel redeuntis, seu iterabilis, vg. pro sustentatione in studiis extra monasterium, pro equitatione toties, quoties; pro exceptione amicorum, quoties venerint, &c. Si loquamur de peculio concessò ad actum inere transeuntem, etiam concedi potest in Ordinibus, in quibus est perfecta communitas. vg. Amicus petit presentiam sui cognati in monasterio habitantis multum distito: offert se ad dandum ei sufficiens viaticum pro itinere trium dierum conficiendo: In quo casu P. Prior talis Patris licite ei talem pecuniam tamquam usualis peculium pro actu sic transeunte indulget; quia nil potest obstare. Quæstio ergo difficilior est de usu ad actum permanentem, durantem, seu redeuntem; ita ut interim illa peculii pecunia quietè conservetur, aliquo modo distincta à communi pecunia conventus, pro tali fine; vg. toties, quoties in sua debilitate in naturæ conformationem, seu medicinam, vel alia singulariter necessaria conquirat, & extrahat.

In priore cap. quæsitum & resolutum fuit, an possit Religiosus, antequam profiteatur, dum de suis bonis, duobus mensibus ante professionem, juxta præscriptum S. Concilii Trid. facit dispositionem, tunc simul sibi præexcipere, & sibi reservare aliquod annuum peculium pro necessitatibus suis post professionem obventuris sublevandis. In hoc autem cap. quæritur aliquid aliud, scil.

Q. i. An interdum licitè possit Superior Regularis, etiam post Concil. Trid. concedere suis Regularibus usum simplicem facti, peculii in re aliqua mobili vel immobili, ad Conventum pertinentem.

R. affirm. cum P. March. lc. Bassæo & aliis; attamen servatis vii. conditionibus. i. Ut sit causa necessaria, & justa. ii. Ut res, quæ conceditur ad usum, & modus utendi, respectu personæ, cui conceditur, moderantiam & modestiam statûs religiosi non excedant. iii. Ut usus sit verè revocabilis ad nutum Superioris, & omnino ab ejus voluntate dependens (salvis tamen particularibus singulorum Ordinum Constitutionibus). iv. Ut sit Conventui aliquo modo incorporata. v. Ut in usus non nisi licitos insumi possit. vi. Ut apud Conventûs depositarium reservetur, ab eoque administraretur. vii. Ut per Conventûs Officiales exponatur, & non per ipsosmet Religiosos indigentes, pro eorum necessitatibus sublevandis; sitque ad usus certos ac determinatos. Bassæus rigidior poscit 10. conditiones. In his consistit totus cardo peculiorum, quæ

quæ

quæ sive ex corruptela, sive ex necessitate, & iusta causa conceduntur. Si enim vel modicum ab his VII. conditionibus recedatur, tamquam terminis securitatis, non sine peccato conceduntur, tam ex parte conditionis, quam eorum, quibus conceduntur. Si verò intra terminos illos concedantur, & eorum usus non declinet; tam concedens, quam is, qui utitur, in conscientia à transgressione liberi sunt. h. i. (NB. Responsio non habet locum in illis Ordinibus, in quibus est exacta vita communis, simulque specialis inhibitiotalis peculii concedendi; quæ laudabilissima est). De ulterius requisitis, ut licitè habeatur peculium seu depositum, vide infra c. 19. q. 3. R. 3.

Quod autem peculium hoc usuale, seu ad simplicem usum-facti concessum, in nullo adverteretur S. paupertatis voto, nec paupertatis statui, nec antiquis Canonibus, nec S. Concilio Trident. Probat I. cit. March. quia I. nullam proprietatem inducit, nec juris possessionem, nec aliquam retentionem extra Superioris manus, nec aliquid quod sit extra corpus Conventus (nam necessariò debet vel priùs esse incorporatum, vel pro tunc incorporari Conventui, ut vult Concil. Trid. alioquin esset extra limites facultatis Superioris); ideoque dicit tantum simplicem facti-usum ad nutum Superioris illius, cum omni dependentia vera, non autem solâ verbali, aut fictitiâ; ut supponitur.

II. Quia, qui tali peculio utitur, propriè non habet rei administrationem (vetitam non officialibus

libus

libus à S. Concil. Trid.) ut de ea disponere possit, sed censetur simpliciter uti re sibi per Superiorem ad usum intra terminos paupertatis religiosæ concessâ, vel etiam per Officiales administranda, & pro eo ab ipsis expendenda.

III. Quia talis peculii usus non excedit modum à Tridentino citando concessum; supponitur autem ob justam causam & necessariam, & modo omnino congruenti permissus; prout magis explicabitur in sequentibus.

Probatur 2. principalis responsio; quia de facto (permittente Summo Pontifice) in Ordinibus, in quibus non viget vita exactè communis, permittitur perfecta forma ærarii, seu arcæ trium clavium, cui Religiosi singuli privatas eleëmofynas, acceptas vel occasione concionum (prout in Italia) vel laboritii spiritualis, seu corporalis, alteriusve tituli, justo & licito modo obvenientes, cum debita licentia Superioris, religioso quoque moderamine quoad quantitatem pecuniæ inferendæ, &c. *Supposito itidem,* quod privata singulorum eleëmofynæ debeant incorporari, & confundi, dum hoc Religionis Constitutiones præcipiunt (de quo in Decreto S. C. visitat. Apostol. in Constit. Urban.) servatisque aliis conditionibus à constitutionibus Ordinis præscriptis, inferre debent, ad finem subveniendi inde suis privatis religiosis necessitatibus. NB. Hæc forma ærarii quidem permittitur nunc, & permissa fuit à Summis Pontificibus; attamen abusus semper cum pia cautela fuerunt odibiles, proscripti, & ut damnabiles inhibiti ab illis. U-

rinam possent quoque omnes inordinationes præcaveri, quæ inde indirectè oriuntur, maxime in illis Religionibus, ubi pauci habent provisiones tales, aut eleëmofynas particulares, quas dicto ærario inferant; proinde valde miserisunt, si Conventus eis suppeditare nequeat. De quo sat actum supra in primo libro. Summi Pontifices quidem (prout supra dictum) permiserunt dictum ærarium, tamquam dispositionem præviam ad *vitam perfectè communem*, tamquam *terminum ad quem*; sed; durabitne perpetuò hæc dispositio? an terminus ad quem numquam introducetur? Dubio procul ex intentione Summorum Pontificum hoc eruitur, quòd *dispositio* hæc toleretur ideo, ut in nobis *dispositio* animi, & seria resolutio excitetur, contendendi ad terminum principalem; (tam diu desideratum, tam anxie à multis quæsitum, tam sollicitè concupitum, sed, eheu! necdum plenè ab omnibus inventum;) alioquin non permitteretur ut *dispositio*. Si ipsi religiosi non conmittantur cum hac dispositione, certè ipsa *dispositio* se ipsam non perficiet, nec perducet ad terminum principalem.

* * *

* *